

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 348/2026-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **WFG trade, s.r.o.**, Daxnerova 9, Žilina, zastúpenej JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, advokátom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, proti uzneseniu Okresného súdu Žilina č. k. 46C/20/2021-543 z 10. apríla 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 13 a čl. 14 dohovoru a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 46C/20/2021-543 z 10. apríla 2026 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania finančného zadostučinenia 2 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vo veci súdneho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 10Co/44/2024 z 29. októbra 2025 okrem iného určil, že žalovaný má proti sťažovateľke ako žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Následne okresný súd uznesením č. k. 46C/20/2021-521 z 12. decembra 2025 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) okrem iného rozhodol,

že sťažovateľka je povinná nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania 1 391,28 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Žalovanému priznal aj nárok na náhradu trov za úkon právnej služby „*písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej – vyjadrenie k vyjadreniu zo dňa 27.3.2024*“ (ďalej len „vyjadrenie z 27. marca 2024“).

4. Pretože sťažovateľka nesúhlasila s priznaním náhrady trov za úkon právnej služby – vyjadrenie z 27. marca 2024, podala proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť. Okresný súd túto sťažnosť sťažovateľky napadnutým uznesením (vydaným sudcom) zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd ju nemal zaviazat' na náhradu trov za právny úkon – vyjadrenie z 27. marca 2024. Vyjadruje nesúhlas so závermi napadnutého uznesenia, na ktorých základe sudca zamietol sťažnosť. Argumentuje, že okresný súd právnomu zástupcovi žalovaného dal len možnosť vyjadriť sa k jej podaniu, nebola to povinnosť, teda výzva súdu (ako to tvrdili žalovaný, aj okresný súd). Zároveň argumentovala, že úkon právnej služby – vyjadrenie z 27. marca 2024 – ani neobsahoval žiadne nové skutočnosti majúce vplyv na výsledok konania. Preto nebol nutný a účelný, bol, naopak, nadbytočný. Vyjadrila tiež nesúhlas s tvrdením uvedeným v napadnutom uznesení, že priznanie nároku na náhradu trov za predmetný úkon právnej služby vyplýva priamo z § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Argumentuje, že okresný súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou. Poukazuje tiež na iné uznesenia okresného súdu, v ktorých podľa sťažovateľky v obdobných prípadoch vyslovil odlišný právny názor, a preto vyvodzuje, že napadnuté uznesenie je arbitrárne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práv podľa čl. 13 a podľa čl. 14 dohovoru a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením.

7. Ústavný súd, zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, považuje v prvom rade za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikaturu, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. K problematike trov konania sa stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách

konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľky. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (IV. ÚS 492/2025).

8. Ústavný súd uplatní svoju kasačnú právomoc len v prípade, ak ústavná sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, resp. intenzite.

9. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v prípade sťažovateľky nedopustil takého extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré by predstavovalo porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie a vec by tým posunulo do ústavnoprávnej roviny.

10. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že v označenom konaní bola predmetom napadnutého uznesenia výlučne otázka výšky trov konania, t. j. išlo o otázku akcesorickú, ktorá priamo nesúvisela s konaním vo veci samej, pričom námietky sťažovateľky sa obmedzujú len na bežnú polemiku s právnym názorom okresného súdu vo sfére podústavnej právnej regulácie.

11. Sťažovateľka okresnému súdu vytýka, že jeho napadnuté uznesenie trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia a zároveň aj postup okresného súdu považuje za arbitrárny v dôsledku nesprávnej aplikácie príslušných ustanovení vyhlášky.

12. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd (sudcom) po preskúmaní sťažnosti sťažovateľky túto zamietol s poukazom na to, že úkon právnej služby – vyjadrenie z 27. marca 2024 – priamo vyplýva z § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky. Tiež doplnil, že toto písomné vyjadrenie žalovaného je vyjadrením sporovej strany k veci samej (odvolacia duplika), na ktoré bol súdom výslovne vyzvaný podľa § 374 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Preto ho nie je možné vyhodnotiť ako nedôvodné, či neúčelné. V tejto súvislosti ústavný súd zároveň pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 333/2025).

13. Ústavný súd argumentuje, že jeho úlohou pri posudzovaní rozhodnutí všeobecných súdov o výške trov je len identifikovanie skutočne extrémnych vybočení, nie naprávanie jednoduchých nesprávností. V súvislosti s nesúhlasom sťažovateľky konštatuje, že okresný súd si v danom prípade uplatnil zákonom mu daný priestor pri rozhodovaní o trovách konania. Stabilne pritom judikuje, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže rozhodovať o účelnosti trov konania, resp. prepočítavať trovy v „tretom stupni konania“ (IV. ÚS 619/2025).

14. V nadväznosti na už uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry ústavný súd súčasne konštatuje, že námietky sťažovateľky odôvodňujúce porušenie ňou označených práv napadnutým uznesením, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov právneho zastúpenia, nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietku

proti rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej. Ako už bolo totiž načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Úlohou ústavného súdu nie je prehodnocovať správnosť právnych názorov všeobecného súdu, ku ktorým všeobecný súd dospel pri výklade podústavného práva, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil (II. ÚS 509/2022, I. ÚS 538/2023). Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľky by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyústil by do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštalácie v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne II. ÚS 85/2022).

15. Ani skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 113/2022). Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2026

Libor Duľa
predseda senátu